

Bila je glasba

Alojz
Ihan

BALERINA

Balerina je postajala okorna, tega si plesalec dolgo ni hotel priznati, sam zase je začel vaditi pozno v noč, da bi z dodatno močjo uravnotežil balerinin trebuh, ki je vidno naraščal, in ko mu je že povsem uspelo najti novo ravnovesje, je opazil, da balerina sploh ne posluša več glasbe, in je bil to glavni vzrok težav, da prisluškuje le še navznoter svojemu trebuhu in je zaman vsak napor. Nikoli še ni bil tako sam, cele dneve je presedel v naslonjaču, s slušalkami na ušesih si je vrtel glasbo, na katero sta nekoč plesala, kadar je zaspal, ga je v sanjah požiralo lepljivo blato, vedno znova se je moral vračati v isto močvirje. Nekoč je sklenil ostati buden pozno v noč. Ko je videl, da je balerina zares trdno zaspala, je odgrnil odejo in prislonil uho ob njen veliki trebuh: bila je glasba.

TREBUH

Tisti večer sem prvič opazil, da se je naučila govoriti iz trebuha, stala je

pred ogledalom in pazila, da med pripovedovanjem ni premikala ustnic in ji ni trznil obraz, kmalu ji je to prešlo v navado, bilo je, kot bi ji glas prihajal nekje od zunaj, iz sten, in nobene besede ji ni bilo več treba prikriti, ob nobeni zardeti, vedno pogosteje je sedela pred ogledalom, strmela v svoj negibni obraz in pripovedovala zgodbe, ki so bile vse daljše in bolj zapletene, tudi njen trebuh je začel vidno rasti in kmalu se je zdelo, da ga tudi ona pozorno posluša in so ji zgodbe iz njega vedno bolj neznane in presenetljive, včasih jim je celo odkrito zaploskala ali se zjokala zaradi žalostnega konca, trebuh pa je rasel, in nekoč jo je postalo strah, od tedaj več ne poslušava, s pridržanim dihom si strmiva v oči in se včasih objameva, da si ne bi spolzela kot oznojeni ribi iz dlani.

NOSEČA

Pred ogledalom strmiš le še v svoje oči, v njihove spolzke zenice, ki se nenehno razpirajo in zapirajo, ki utripajo kot polne krvi: črne, tihe in nedoumljivo globoke. Pritiska te, ta globina, in medtem nekdo plava v tvojem trebuhu, in te brez vprašanja preoblikuje kot mala, bela smrt; iz tvojih prsi dela neke druge prsi, iz tvojih bokov neke druge boke, spreminja tvoje dihanje, tvoje misli, tudi sanje, mala, bela smrt. In raste, in se skoraj razrašča, te zavzema, in kadar se ljubiš z moškim, se bojiš, da ti kmalu ne bo ostalo ničesar od tebe, ničesar, kar bi lahko dala kot ljubezen. In bo obstajal samo še težak trebuh, ki ti bo zastiral pogled iz postelje skozi okno: mala bela smrt, rasti, mala bela smrt.